

Răpire

Manuscris

IV

I

Pășteam herghelii de stele de aur
pe broboanele dimineții,

mâna văzduhului revărsa peste pajiști unduiri crude
și sfinte culori tresăltau în cântarea sulfinei,
o, pruncie, încântată de blânde minuni!

Și tocmai atunci
am călcat în urma celui nebun.

Poate simți umbra străină cum
se-nfășoară cu trupul meu,
străvezie haină de carne și de os
și prin pori ca un abur
intră în sânge un zeu fără tron. Chipul sinelui
osândă răsare în inima mea,
gândul cade-n cenușă ca-ntr-o albeață-nflorită

și alerg pe urme nebune năluca vârstei de-acum.

II

Se scaldă serafimi în rubinele zorilor!
De ce, Doamne, eu fug înapoi înspre noaptea
care se retrage în întunericul cel dinafară?
De ce se aud ușoare pocnituri, ca păstăile coapte,
când se deschid capcanele umbrei
în urmele celui nebun?
De ce dimineața aceasta atârnă
ca o flămură sfâșiată prin spini?

III

Chemări din azur pe vocalele luminii
înaltă ciocârliei în spirală.
Izbăviri neîncepute respiră în petale
de brebenei și de mierea ursului,
fragede punți ale unui vis exilat.

O trestioară alergând pe urmele vântului,
ca blestemul lui Iuda și mai de departe,
ca blestemul lui Cain
și ar fi fost un țipăt prăbușit înăuntru,
un fulger în arcanele nopții,
dar nu-i decât o tăcere complet vinovată.

Poveste
- abur pe-naltele creste,

bob de suspin
răpit de Iudacain.

Vedere din iadul inimii mele

I

Prin tenebre
Iudacainul smulge peceti.

Magazia de memorie rea,
o sferă de smoală-mpietrită peste
vechiul venin, răzvrătiri și frustrări
și ura, ca o tumoare,
scheletele răului ascunse în pumnul
unui zeu subconștient

și hruba de-ntuneric.

Mai jos
viperine și scorpii, nevăstuici și năpârca lui Cain
și țapii școliți în pustiul lui Azazel
și-aligatorii în știoalne-nfometați o mie de ani.

Și tu nu mai ai unde să fugi!

Și mai jos,
pâlnia beznei,
abis cutreierat de-un cal mai vânat ca moartea,
călărețul cu trupul de leu capul balaur
și coada-nfoiată a păunului,
în loc de picioare odgoanele sepiei, lațuri, capcane

și infern și infern și infern.

Și-n fundul prăpastiei cripta de cremene
și-n scobitură un cocon zăvorât.

- Recunoaște-te în coma acestui prunc,
deznădejde-ntărită cu turnuri, strigă Iudacainul,

confirmă și pieri!

Ioan ENACHE

* Poeme din volumul **Iudacainul**, în curs de apariție.